

Arrest

nr. 307 332 van 28 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 2 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 7 april 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent geboren in het dorp [D.] gelegen in het district Tanai, in de provincie Khost (Afghanistan). In Afghanistan studeerde u economie aan de universiteit Tolo Aftab te Khost. U bent getrouwd met [Z.A.] en u heeft twee kinderen.

Na de machtsovername van de taliban was u op een vrijdag onderweg naar het district Gurbuz. U werd vergezeld door [M.], één van uw vrienden. Aan een controlepost bij de brug [S.] werden jullie tegengehouden door twee talibanleden. De talibanleden zagen de voormalige Afghaanse vlag in uw auto liggen alsook een foto van dokter Najib. De taliban wilden de vlag verscheuren waartegen u verbaal protesteerde. U zei dat de

taliban met u moesten praten in plaats van de vlag te verscheuren. U en uw vriend dienden uit de auto te stappen. Vervolgens sloegen en schopten de taliban naar jullie. Toen u werd geslagen merkte één van de talibanleden op dat u tatoeages heeft. U en uw vrienden dienden op de grond te zitten. Een voertuig kwam aan waarna u en uw vriend werden meegenomen naar het commissariaat in de stad.

In het commissariaat werd u tien dagen vastgehouden. Gedurende uw aanhouding kwamen verschillende talibanleden langs die elk hun mening gaven over u en uw tatoeages. Ze zeiden dat u een ongelovige en afvallige was en beschouwden u als een zoon van de farao's [één van uw tatoeages is immers een afbeelding van een Egyptische farao]. De taliban lieten verstaan dat uw arm afgehakt diende te worden en de andere tatoeages zouden ze verbranden. Gedurende deze tien dagen probeerde uw vader u vrij te krijgen. Hij vond twee mannen die zich garant wilden stellen voor u, waaronder [Q.H.]. Door hun garantstelling lieten de taliban u vrij op voorwaarde dat u zich binnen de drie dagen opnieuw zou aanmelden.

De dag na uw vrijlating, vroeg in de ochtend, vertrok u vanuit uw woning via Kabul naar Nimroz. U verliet vervolgens Afghanistan op 1 september 2021. Vanuit Afghanistan zette u uw reis verder naar Iran. In Iran vernam u dat de taliban al twee keer waren langsgeslagen. In Iran vernam u bovendien dat de taliban aan uw vader vroegen om mee te gaan naar het commissariaat. Na Iran ging u naar Turkije. Vanuit Turkije probeerde u verder te reizen via Griekenland en Bulgarije. Na meerdere pogingen slaagde u erin om via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot in België te raken. Uw totale reisweg duurde ongeveer zeven maanden. U kwam aan in België op 5 maart 2022 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 15 maart 2022.

Ook na uw vertrek blijven de taliban op zoek naar u. De taliban komen maandelijks, soms twee of drie keer per maand, langs bij de winkel van uw familie in [M.]. Zowel uw vader als broer werden meermaals door hen naar het commissariaat meegenomen voor verhoor. In de negende maand van het jaar 2022 verhuisde uw familie naar [M.], dit ingegeven door de aanhoudende problemen met de taliban. De taliban zetten ook de familieleden van de garantstellers onder druk. [Q.H.] werd na de verhuis van uw familieleden gearresteerd. Hij is nog steeds aangehouden. Als gevolg van [Q.H.] zijn arrestatie diende zijn broer, [M.], een klacht in tegen u en uw familie. De taliban kwamen met een oproepingsbrief van de rechtbank naar de winkel. Uw vader diende mee te gaan naar het commissariaat. Zowel uw broer als uw vader werden toen twee weken vastgehouden. Nadien verminderde de druk van de taliban op uw familie.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u lichamelijke straffen van de taliban. Bovendien vreest u problemen met [Q.H.] en zijn broer [M.].

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Afgaans identiteitsdocument (taskara); een kopie van de informatiepagina van uw paspoort; een kopie van een brief van de taliban; een kopie van de werkvergunning van uw vader; kopieën van documenten in verband met opleidingen die u volgde; kopieën van documenten in verband met de sport die u in Afghanistan beoefende; een kopie van uw badge in het centrum; en een kopie van een medisch attest in verband met uw tatoeages.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest lichamelijke straffen te moeten ondergaan omwille van uw tatoeages. U vreest meer specifiek dat de taliban uw tatoeages zullen verbranden en uw arm zullen afhakken. Bijkomstig vreest u problemen met de familie van [Q.H.]. Er moet echter worden opgemerkt dat uw verklaringen gekenmerkt worden door tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden waardoor het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Zo werd vooreerst vastgesteld dat uw asielrelaas tegenstrijdigheden bevat waardoor de geloofwaardigheid ervan en de vrees die u eruit puurt vanzelfsprekend op de helling komt te staan. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u werd meegenomen naar het hoofdkwartier van de taliban nadat u werd geslagen. Vervolgens zagen ze daar de tatoeages op uw hand en in uw nek. Na het strippen van uw kledij ontdekten de taliban de andere tatoeages op uw lichaam (Vragenlijst CGVS, vraag 3.1.). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat de taliban uw tatoeages ontdekten terwijl ze u sloegen. Reeds aan de controlepost werd u gevraagd om zich uit te kleden (CGVS, p. 9, p. 15 en 16). Wanneer u werd gewezen op bovengenoemde tegenstrijdigheid kon u deze niet uitklaren (CGVS, p. 16). U gaf enkel aan dat uw verklaringen bij de DVZ niet klopten. Het louter vasthouden aan één versie van de feiten volstaat niet om de tegenstrijdigheid uit te klaren. Bovendien stelde u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat uw gesprek bij de DVZ goed was verlopen. U wenste niets te veranderen of toe te voegen aan uw verklaringen bij de DVZ (CGVS, p. 3). Voorts ondertekende u uw verklaringen bij de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan u werden voorgelezen. Hiermee gaf u aan dat deze verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Het is dan ook opmerkelijk dat u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet vermeldde dat er zaken foutief werd neergeschreven bij de DVZ.

Verder kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de vervolgingsfeiten die door u werden aangehaald. U verklaarde dat u samen met uw vriend [M.] tien dagen werd vastgehouden op het commissariaat van de taliban. Gedurende die tien dagen werd u beledigd. De talibanleden beschouwden u als een zoon van de farao's en als een afvallige. Tijdens uw arrestatie lieten de taliban weten dat ze uw tatoeages wilden verbranden alsook uw arm wilden afhakken (CGVS, p. 9, p. 12 en 17). Dankzij de vele inspanningen van uw vader werd u uiteindelijk tijdelijk vrijgelaten. U werd vrijgelaten op voorwaarde dat u zich binnen de drie dagen opnieuw zou aanmelden op het commissariaat. Volgens u diende u zich opnieuw aan te melden zodat de taliban hun fysieke straffen konden uitvoeren (CGVS, p. 9 en p. 19). De taliban hadden tijdens uw aanhouding hun straffen, namelijk het verbranden van uw tatoeages en het afhakken van uw arm, niet uitgevoerd omwille van uw vader. Gedurende de tien dagen bleef uw vader zich verzetten tegen uw aanhouding en zocht naar personen die zich garant wilden stellen. U voegde hieraan toe dat de taliban u zeker zouden hebben vermoord indien uw vader deze moeite niet had gedaan (CGVS, p. 17). Indien de taliban u daadwerkelijk lichamelijk wilden straffen omwille van uw tatoeages mag redelijkerwijs worden verwacht dat ze dit deden tijdens uw aanhouding op het commissariaat. Door u eerst tijdelijk vrij te laten voor drie dagen en u nadien terug te roepen om alsnog hun fysieke straffen uit te voeren, werd de druk op hen enkel groter. Hoe langer u werd vastgehouden, hoe meer mensen betrokken raakten bij uw vasthouding. Bovendien is het niet geloofwaardig dat de taliban u zouden vrijlaten, ongeacht de pogingen van uw vader, indien zij effectief lichamelijke straffen wilden toepassen. Door u vrij te laten boden ze u immers de perfecte gelegenheid om aan hun straffen te ontsnappen. Er dient ook te worden gewezen op het feit dat de taliban hun intenties niet onder stoelen of banken staken. Ze lieten duidelijk verstaan wat hun plannen met u waren. Door hun open communicatie omtrent de lichamelijke straffen werd het vluchtgevaar na uw vrijlating des te groter. Uw beweringen dat de taliban na uw vrijlating alsnog hun lichamelijke straffen wilden uitvoeren op u kan niet gevolgd worden. Voorts beweerde u dat de taliban u niet wilden vrijlaten maar dat ze waren gezwicht omwille van de druk van uw vader en anderen (CGVS, p. 19). Dat de taliban zouden toegeven aan druk van uw vader en garantstellers is echter weinig aannemelijk. De taliban hadden op dat moment net de macht overgenomen in Afghanistan, met uitzondering van de Panjshirvallei. Dat de taliban op hun hoogtepunt zouden toegeven aan de eisen van de lokale bevolking is dan ook weinig waarschijnlijk.

Daarnaast is het ook opmerkelijk dat uw vader geen concrete stappen zou hebben ondernomen om problemen te voorkomen met de personen die zich voor u garant stelden of hun familieleden. Volgens uw verklaringen trachtte uw vader te onderhandelen met de betrokken partijen. Hij legde hen uit dat u was vertrokken zonder hem om advies te vragen (CGVS, p. 23). Personen die zich garant stellen dragen naar Afghaanse gewoonte de volledige verantwoordelijkheid over de verdachte (CGVS, p. 19). Dat uw vader geen rekening hield met de problemen die zich konden stellen in de toekomst na uw vertrek en hierop niet anticepeerde, is opmerkelijk.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan het Commissariaat-generaal geen enkel geloof hechten aan het gegeven dat u gedurende tien dagen werd vastgehouden door de taliban en nadien tijdelijk werd vrijgelaten.

Bovendien konden ook uw verklaringen over de door u voorgehouden vervolgingsfeiten na uw vertrek niet overtuigen. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de eerste keer dat uw vader werd gearresteerd. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u in Turkije was op het moment dat de taliban uw vader voor het eerst meenamen naar hun commissariaat (CGVS, p. 7). Later verklaarde u echter dat u in Iran was toen u vernam dat uw vader werd meegenomen (CGVS, p. 23). Ondanks de onduidelijkheid met betrekking tot wanneer u hiervan op de hoogte werd gebracht, mag het

bovendien verbazen dat u hierover niets zei tijdens uw gesprek op de DVZ. Wanneer gevraagd waarom u bij de DVZ hierover niet sprak, gaf u geen antwoord op de vraag (CGVS, p. 24).

Evenzeer mag het verbazen dat er pas een jaar na uw vertrek uit Afghanistan een klacht werd ingediend tegen u en uw familie. Volgens de islamitische maankalender werd de door u neergelegde oproepingsbrief van de taliban opgesteld op 13.03.1444 wat overeenkomt in de westerse kalender met 9 oktober 2022. Volgens uw verklaringen verliet u Afghanistan reeds op 1 september 2021. Volgens u diende [M.] een klacht in onder druk van de taliban. [Q.H.] zou pas worden vrijgelaten indien [M.] een klacht indiende (CGVS, p. 22). Na het indienen van de klacht kwamen machtige leden van de taliban naar de winkel van uw familie. Ze hadden een oproepingsbrief van de rechtbank bij. Uw vader en broer zaten twee weken lang vast op het commissariaat door de klacht van [M.] (CGVS, p. 22 en 23). Het is echter weinig geloofwaardig dat de taliban pas ruim een jaar na uw vertrek de druk op de familie van één van de garantstellers zou hebben opgevoerd. Er mag worden verwacht dat de taliban reeds eerder verdere stappen ondernamen tegen uw familie of de andere betrokken partijen. Dat de taliban bovendien [Q.H.] nog steeds vasthouden in ruil voor u kan evenmin gevolgd worden. Volgens u weten de taliban dat u zich reeds in het buitenland bevindt (CGVS, p. 7). Bijgevolg heeft het nog steeds vasthouden van [Q.H.] geen enkel nut. Verder kon u niet aangeven wanneer [Q.H.] werd gearresteerd (CGVS, p. 22 en 23). Volgens u is zelfs uw vader hiervan niet op de hoogte. Gezien [Q.H.] een belangrijke zakenman was in de regio is het weinig aannemelijk dat uw vader of andere gezinsleden niets zouden hebben vernomen aangaande zijn arrestatie en vasthouding. Bovendien mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u zich hiernaar informeerde. Dat u hierover geen informatie kan geven tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Wat betreft uw tatoeages dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u uw tatoeages hebt laten aanbrengen vanuit een oprechte religieuze of politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt dat de betekenis van het merendeel van uw tatoeages of gelinkt is aan de hobby die u uitoefende in Afghanistan of gelinkt is aan uw muzikale voorkeur (CGVS, p. 20 en 21). Op basis van uw verklaringen kan er aldus worden gesteld dat uw tatoeages niet politiek of religieus zijn geïnspireerd. Bijkomstig verklaarde u dat u elke tatoeage liet zetten in een bepaalde periode van uw leven. Op die momenten had u steeds een specifiek gevoel. U haalde aan niet meer elk gevoel nog te kunnen herinneren (CGVS, p. 21). Op basis van uw verklaringen kan niet worden besloten dat uw tatoeages als dusdanig inherent deel uitmaken van uw identiteit. Verder gaf u aan dat uw tatoeages een uiting zijn van uw individuele keuzevrijheid. Volgens u is sterven beter dan een leven leiden waarin u uw tatoeages dient te verwijderen of verbergen door middel van bijvoorbeeld kledij of een pleister. Ondanks het Commissariaat-generaal erkent dat permanente tatoeages of lichaamsversieringen over het algemeen als niet-islamitisch worden beschouwd, zijn deze desondanks aanwezig in de Afghaanse samenleving. Nergens blijkt dat er sprake is van veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat u door uw tatoeages bij terugkeer naar Afghanistan gepercipieerd zal worden als verwesterd of anti-taliban omwille van uw tatoeages. Voorts mag er van u in alle redelijkheid worden verwacht dat u bij terugkeer naar Afghanistan stappen onderneemt om uw lichaamsversieringen te bedekken. Niet tegenstaand het feit dat u aangaf liever te sterven dan een leven te leiden zonder vrije keuzes, en het Commissariaat-generaal belang hecht aan uw individuele keuzevrijheid, slaagde u er niet in aan te tonen dat het bedekken of verwijderen van tatoeages een dermate schending inhoudt van een fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Het bedekken van tatoeages door middel van kledij of pleisters is geen inbreuk op een fundamenteel grondrecht.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van uw taskara en de informatie van uw paspoort vormen enkel een indicatie van uw identiteit die door het Commissariaat-generaal niet ter discussie staat. De documenten in verband met de opleidingen die u volgde geven een indicatie van uw opleidingsniveau die hier verder niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van hun oproepingsbrief werd hierboven reeds besproken en kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Documenten kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu zoals hiervoor uiteengezet, niet het geval is. Tot slot hebben de overige documenten u neerlegde, waaronder de kopie van uw vaders werkvergunning, de documenten in verband met uw hobby, alsook de kopie van uw badge in het centrum geen relevantie voor het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming.

U maakte via uw advocaat nog een opmerking over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal. Deze opmerking wordt aanvaard maar wijzigt op zich niets aan voorgaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_

Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaiing' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA

Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Zoals hierboven vermeldt bracht uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 2 april 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker heeft op 7 april 2024 een aanvullende nota neergelegd, waarbij hij ter staving van zijn voorgehouden “verwestering” volgende stukken heeft gevoegd:

- attest Nederlands tweede taal - breakthrough
- attest Nederlands tweede taal - richtgraad 1
- rapportfiche NT2 Waystage Mondeling
- attest NT2 - Waystage Mondeling
- attest NT2 - Waystage Schriftelijk
- reflectiefiche - NT2 Waystage
- 8 verschillende loonafrekeningen
- brief werkgever
- arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur
- uittreksel uit het strafregister

Verzoeker verwijst ook naar de volgende rapporten, met vermelding van de weblinks,:

- Danish Refugee Council, “Tilbagevenden til Afghanistan”, oktober 2017;
- Save the Children, “From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees”, 2018;
- EASO, “Afghan nationals perceived as ‘westernised’”, 2 september 2020;
- Stahlmann F., “Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen”, 2019;
- Refugee Support Network, “After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”, april 2016.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat hij tatoeages heeft en stelt tevens problemen te hebben met de familie van een persoon die zich voor hem garant stelde.

De Raad merkt op dat verzoeker erkent dat er tegenstrijdigheden in zijn relaas zijn. Verzoeker poogt deze tegenstrijdigheden te minimaliseren of te verklaren. Zo stelt hij dat het feit dat werd genoteerd dat hij tijdens het gehoor, op 14 juli 2022, bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn tatoeages pas werden ontdekt nadat hij was overgebracht naar het hoofdkwartier van de taliban – terwijl hij, tijdens het gehoor bij verweerder, op 16 juni 2023, aangaf dat zijn tatoeages werden ontdekt aan een controlepost – het gevolg kan zijn van een incorrecte vertaling. Er zijn evenwel geen redenen om aan te nemen dat er een incorrecte vertaling zou zijn gebeurd of dat verzoekers verklaringen op 14 juli 2022 niet correct werden genoteerd. Verzoeker genoot de bijstand van een tolk Pasthu en ondertekende een document waaruit blijkt dat het verslag aangaande zijn verklaringen hem in het Pasthu werd voorgelezen en hij geen bemerkingen had. Tijdens het gehoor op 16 juni 2023 werd verzoeker nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of het gehoor op 14 juli 2022 goed verliep en of hij eventueel nog verklaringen wou aanpassen of dat hij nog toevoegingen wou voorzien. Verzoeker verklaarde dat de tolk goed was, dat hem werd gevraagd om zijn casus kort en duidelijk uit te leggen en dat hij geen wijzigingen of toevoegingen aan de reeds afgelegde verklaringen wou voorzien (gehoorverslag 16 juni 2023, blz. 3). Verzoekers betoog, dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand verscheidene malen wordt gehoord omtrent een gebeurtenis hij niet altijd consistent zal antwoorden, kan niet verantwoorden dat hij over een fundamenteel gegeven in zijn asielrelaas verschillende verklaringen aflegde. Het gegeven dat de taliban hebben vastgesteld dat verzoeker tatoeages heeft is geen detail in zijn relaas, maar ligt mede aan de basis van zijn voorgehouden vertrek naar Europa, zodat mag worden aangenomen dat hij hieromtrent steeds dezelfde duidelijke verklaringen aflegt. Het gegeven dat verzoeker dit niet heeft gedaan laat toe te concluderen dat zijn verklaringen omtrent de voorgehouden controle door de taliban en de hieruit voortvloeiende problemen ongeloofwaardig zijn.

Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker, om welke reden ook, op een bepaald ogenblik werd gecontroleerd door leden van de taliban en hij werd opgesloten toen werd vastgesteld dat hij tatoeages had – enig bewijs hiervan ontbreekt – dan moet ook worden gesteld dat verweerder terecht heeft aangegeven dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat de taliban hem, indien zij werkelijk handelingen zouden willen stellen om zijn tatoeages op een gewelddadige wijze te verwijderen, zouden vrijstellen om hem vervolgens weer op te roepen om alsnog deze actie te ondernemen. Het betoog van verzoeker dat twee personen zich voor hem garant wilden stellen – wat wederom een niet gestaafde verklaring is – doet hier niet anders over denken.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij werd vrijgesteld nadat twee personen zich voor hem garant stelden, is zijn bedenking omtrent verweerders overweging dat het niet geloofwaardig is dat zijn vader niet zou hebben geanticipeerd op de problemen die, ingevolge zijn vertrek, konden ontstaan met de personen die zich zouden hebben garant gesteld irrelevant. Om dezelfde reden is ook de kritiek omtrent een overweging inzake het laattijdig indienen van een klacht door de garantstellers niet dienstig. De Raad wijst er daarenboven op dat het stuk dat verzoeker aanbracht om aan te tonen dat een zoon van een garantsteller klacht tegen hem indiende geen enkele verwijzing bevat naar de door verzoeker aangevoerde problematiek. In voormeld stuk – waarvan daarenboven niet zonder meer kan worden

aangenomen dat het een authentiek stuk is – wordt tevens aangegeven dat ook een van verzoekers broers zich moet aanmelden, terwijl uit verzoekers relaas geen betrokkenheid van enige broer blijkt wat betreft de voorgehouden garantstelling. Zo deze convocatie al zou moeten worden beschouwd als een authentiek document, dan vormt het in ieder geval niet het bewijs van het bestaan van een garantstelling.

Door nog uiteen te zetten dat *“zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten”* – een bemerking waarmee de Raad in casu niets kan aanvangen – toont hij niet aan dat verweerder onredelijk tot het besluit kwam dat zijn asielaanvraag ongelooftwaardig is.

Verzoeker betoogt op goede gronden dat niet louter aandacht moet worden besteed aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, maar ook aan de aangebrachte bewijsstukken. Verweerder is aan deze verplichting tegemoetgekomen en heeft uiteengezet waarom de door verzoeker aangebrachte stukken niet worden aanvaard. Hij heeft hierbij hun relevantie en bewijswaarde besproken. Verzoeker toont met zijn theoretische beschouwingen niet aan dat verweerder enig nuttig stuk uit het oog verloor of dat zijn beoordeling van de aangebrachte stukken incorrect of onredelijk is.

Verzoeker benadrukt dat hij weldegelijk verschillende tatoeages heeft. Dit staat niet ter discussie. Verzoeker bracht een medisch attest aan met een beschrijving van zijn tatoeages en toonde ze ter terechtzitting. Verweerder heeft dit gegeven evenwel in aanmerking genomen en geduid dat tatoeages en permanente lichaamsversieringen weliswaar over het algemeen als niet-islamitisch worden beschouwd, maar toch aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en dat niet blijkt dat er sprake is van een algemene vervolging van mensen met tatoeages. Verzoeker betwist dit niet en brengt ook geen stukken aan waarin kan worden gelezen dat personen met tatoeages, enkel omdat zij deze lichaams-versiering hebben, in regel worden vervolgd. Zijn uiteenzetting dat (bepaalde van) zijn tatoeages zijn verbonden aan zijn muzikale voorkeur – verzoeker verwees naar *“Starboy”* van *“The Weeknd”* – en dat muziek is verboden door de taliban laat de Raad geenszins toe te concluderen dat moet worden aangenomen dat zijn tatoeages de weergave zijn van een politieke of religieuze overtuiging. A contrario, uit verzoekers verklaring kan slechts worden afgeleid dat deze tatoeages geen enkele politieke of religieuze visie weergeven. De Raad merkt op dat verzoeker aangaf dat de meeste van zijn tatoeages zijn verbonden aan de periode toen hij gevechtssporten (kungfu en free fighting) beoefende en hieruit niet blijkt dat deze lichaamsversieringen werden aangebracht om een politieke of religieuze mening te veruitwendigen.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden ook niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar zijn verblijf in België en naar het feit dat hij Nederlands leerde en als arbeider werd tewerkgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont daarnaast niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er werkte en een gezin stichtte, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij een soennitische moslim is en dat hij minder dan twee jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker had zijn tatoeages reeds voor hij naar België kwam, zodat deze niet kunnen worden beschouwd als elementen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij door zijn verblijf in het Rijk plots is verwesterd.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn muzikale voorkeur en zijn tatoeages moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft. Indien verzoeker zijn tatoeages niet wenst te laten verwijderen dan heeft hij nog steeds de mogelijkheid om deze bij bepaalde gelegenheden te bedekken, waardoor ze niet voor elkeen zichtbaar zullen zijn en hij niet het risico loopt om de eventueel negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban op zich te vestigen. Verder moet nogmaals worden benadrukt dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat personen die tatoeages hebben louter hierom in Afghanistan worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aan-toont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat hij, omdat hij tatoeages heeft of om een andere reden, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Khost en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38) blijkt dat

burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uiteenzetting van verzoeker, met verwijzing naar minder recente informatie, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK